

27S: Alemanya, mai més?

OPINIÓ

LA MIOPIA ENVERS UCRAÏNA I LA HUMILIACIÓ DE GRÈCIA PODEN TENIR PROJECCIÓ A CATALUNYA? EL PRINCIPI DE LA LLEI IMPOSANT-SE AL DE LA LEGITIMITAT DELS VOTS? POTSER SÍ. O POTSER NO.

Nit del 12 al 13 de juliol en un bar del port d'una illa grega. Una gran pantalla va subministrant des de Brussel·les gestos i mirades que anuncien les imposicions d'Alemanya a la Grècia de Syriza. Just una setmana després d'haver-se guanyat un referèndum amb més del 60 per 100 dels vots. Entre els joves cambrers circula una frase des de fa estona intuïda: Alemanya ens vol humiliar. I jo em fico a Twitter i escric la frase que fa estona que em demana la raó i l'emoció: "Alemanya, mai més", el clam que molts intel·lectuals alemanys van escampar els dies previs a la reunificació conjurant-se contra els vells fantasmes de prepotència imperial. Al cap de deu dies de la llarga nit del 12 al 13, l'ex-ministre d'Afers Estrangers Joschka Fischer utilitzarà el mot *diktat* per definir la manera com Alemanya ha escenificat l'escarment a Grècia i no s'estarà d'alertar del malestar que pot provocar una Europa alemanya, tot demanant-se si Angela Merkel i el seu ministre Wolfgang Schäuble eren conscients del que feien aquella nit malastruga. Nit que el professor britànic Timothy Garton Ash go-saria titllar d'infernàl, capaç de provocar insomni. Necessitava la primera potència econòmica europea visualitzar aquell càstig? Potser ha oblidat Alemanya que –com recorda l'economista Thomas Piketty– és un Estat que mai no ha pagat els deutes? Ni després de la Primera Guerra Mundial, ni després de la Segona. Alemanya, responsable directe de la destrucció de les tres quartes parts d'Europa, va aconseguir el 1953 a la conferència de Londres que li fos condonat el 62 per 100 del deute. Però la sentència més punyent als fets de la nit del 12 al 13 de juliol del 2015 la va llançar immediatament després Jürgen Habermas. L'home de l'escola de Frankfurt

LLIBERT
FERRÍ
@Llibertferri

i símbol del pensament progressista després de l'ensorrament del III Reich, acusaria Angela Merkel d'haver-se crus-pit en una nit el crèdit democràtic acumulat per Alemanya en cinquanta anys.

La humiliació de Grècia és el segon despropòsit que s'esclafa a l'espai europeu en menys de dos anys. Qui podria imaginar el novembre del 2013 que la mioopia comunitària –de la mà d'Alemanya– provocaria la sacsejada d'Ucraïna que ha acabat en guerra civil? Se'l temien a Berlín aquest *remake* de Guer-

ra Freda? O bé estaven tan abduïts per la recuperada grandesa que els van passar per alt les intencions de Putin? Ucraïna, Grècia i, mentrestant, els britànics dient que potser marxaran de la UE: que tenen el "brexit" a punt de vot. Però primer el 27 de setembre votaran els catalans, un cap de setmana abans que Alemanya celebri, el 3 d'octubre, els 25 anys de la reunificació. "Katalonien?", diuen que va deixar anar la cancellera Merkel quan cap al 2013 la van informar de tot el que passava aquí. Un interrogant equivalent a "I què volen ara aquests?". Passats dos anys, un informe del German-Foreign-Policy publicat aquest estiu assegura que una Catalunya independent no només no faria cap nosa a la zona euro, sinó que a llarg termini podria ser beneficiosa per a Alemanya. Això últim ho subscriu l'economista Werner Abelshausen, i confirma els senyals positius que durant mesos han fet arribar a la cancelleria Kai Olaf Lag i Roland Bawbel, tots dos assessors del Govern alemany. Però sembla que la cancelleria no té una posició decidida sobre Catalunya. Jo no descartaria que acabés decantant-se, de ferm, pel principi de "legalitat i integritat dels estats" com va exposar amb tot de llició apresa davant Rajoy, girant-se d'esquena a la legitimitat de les urnes. Amb tot allò de "Katalonien?" sembla llunyà. I tot i que cal no perdre de vista que Berlín es mou per un principi d'immediatesa, i els comptes a llarg termini no el sedueixen –encara que siguin favorables– queda la possibilitat de pensar que encara el sedueix menys sumar un altre nyap, un altre despropòsit alemany –per acció o omisió– en una Europa que necessita reflexió i debat. I sobretot allunyar-se dels seus dimonis.

Periodista